

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U s t a w a

z dnia 12 lutego 1924 r.

w przedmiocie częściowej zmiany ustawy z dn. 18 marca 1921 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i ich rodzin oraz o zaopatrzeniu rodzin po poległych i zmarłych, których śmierć znajduje się w związku przyczynowym ze służbą wojskową.

Art. 1. W ustawie z dnia 18 marca 1921 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i ich rodzin,

oraz o zaopatrzeniu rodzin po poległych i zmarłych, których śmierć znajduje się w związku przyczynowym ze służbą wojskową (Dz. U. R. P. № 32 poz. 195), wprowadza się następujące zmiany:

1) Tytuł ustawy otrzymuje brzmienie następujące:

„Ustawa o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i ich rodzin oraz o zaopatrzeniu rodzin po poległych i zmarłych lub zaginionych bez własnej winy, których śmierć, względnie zaginięcie, pozostaje w związku przyczynowym ze służbą wojskową”.

2) W art. 1 ustawy wstawia się jako ostatni ustęp:

„c) pozostali po zaginionych bez własnej winy na terenie i w czasie działań wojennych, których

zaginienie pozostaje w związku przyczynowym ze służbą wojskową”.

3) Po art. 3 ustawy wstawia się nowe artykuły:

„Art. 3 a). Za zaginionego bez własnej winy na terenie i w czasie działań wojennych ma być uważany tylko ten, kto na żądanie pozostałych po nim (art. 3) po przeprowadzeniu osobnego postępowania orzeczeniem władzy wojskowej za takiego uznany zostanie. Przepisy o postępowaniu w sprawach o uznanie za zaginionego bez własnej winy, oraz o tem, które władze wojskowe powołane są do przeprowadzenia tego postępowania i orzekania, wyda Minister Spraw Wojskowych drogą rozporządzenia. Ogłoszenie o wdrożeniu postępowania w sprawie uznania za zaginionego bez własnej winy zamieszczone będzie w gazecie rządowej bezpłatnie.

Art. 3 b). Sądy powiatowe, względnie sądy pokoju, obowiązane są na żądanie władz wojskowych przesłuchiwać świadków pod przysięgą:

- a) na stwierdzenie związku przyczynowego między uszkodzeniem zdrowia lub okaleczeniem, względnie śmiercią, a służbą wojskową;
- b) w postępowaniu o uznanie za zaginionego bez własnej winy na terenie i w czasie działań wojennych”.

4) Po art. 25 ustawy wstawia się nowy artykuł:

„Art. 25 a). Uprawienie do zaopatrzenia tymczasowego pozostałych po zaginionych bez własnej winy na terenie i w czasie działań wojennych rozpoczyna się od dnia 1 października 1923 r., uprawienie zaś do zaopatrzenia stałego rozpoczyna się od daty wydania orzeczenia odnośnej władzy wojskowej o uznaniu za zaginionego, natomiast gaśnie:

- a) jeżeli zaginiony odnajdzie się;
- b) po upływie 3 lat, licząc od chwili wniesienia podania o uznanie za zaginionego, jeżeli w ciągu tego czasu nie przedłożono metryki jego śmierci, względnie nie uzyskano orzeczenia sądowego, uznającego zaginionego za zmarłego”.

5) Po art. 57 ustawy wstawia się nowy artykuł:

„Art. 57 a). Wszelkie prawa i ograniczenia, odnoszące się w ustawie do wdów i osób, wymienionych w art. 3, odnoszą się do żony i osób, pozostałych po zaginionych”.

Art. 2. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Spraw Wojskowych, Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej, Ministrowi Skarbu i Ministrowi Sprawiedliwości.

Art. 3. Niniejsza ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *S. Wojciechowski*

Prezes Rady Ministrów

i Minister Skarbu: *W. Grabski*

Minister Spraw Wojskowych: *Sikorski*

Kierownik Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej:

G. Simon

Minister Sprawiedliwości: *Wł. Wyganowski*